

пень. Въ туй врѣме народѣтъ са вълнуваше въ Византія и като са занимаваше съ вѣроисповѣдни раздѣленія, прѣзираше грьжата да запазя града. Само Константинъ са бѣше заклѣлъ да умре заедно съ Държавата, ако бы че неможе да ѣхъ избави. Никаква помощь му не оставаше. Папата, комуто Константинъ са моляше за помощь съ обѣщанье да съедини двѣтъ цркви Грьцка и Латинска, вмѣсто помощь испроводи му единъ прелать, за да извърши съединеніето. Князовѣтъ отъ Морей и отъ грьцкытъ острове несмѣяхъ да са намѣсѣжтъ и еспостояхъ мирно. Венчкы си бѣхъ вече отзели, и бѣхъ убѣдени че отежденый часъ на Византійската Държава е дошълъ. Прѣдъ равнодушіето и обезсърдчаньето на тѣзъ, които той ницѣше да забраня, юнашка дързость обземаше Императора и го тласкаше да са бие самъ вредъ по стѣнытъ. Като прѣброн войскытъ, върху които бѣ надѣждата му, той намѣри едвამъ 5,000 войскары, повече отъ 2000 страницы, и 500 Генувезы, които пристигнхъхъ подъ началство то на Ивана Лонгуеса Юстиніана. Съсѣмъ малка бѣше тѣзъ войска, искаше са помощьта на жителитѣ; нѣ тѣ са отрекохъ да помогнѣтъ на своя юначень царь, защото нѣкой-си калугерь Геннадій имъ казваше, че е по-добрь да са покорѣхъ на Турцытъ, нежели да са съединѣхъ съ Католицытъ. На туй състоянье бѣхъ работытъ, когато въ началото на Февр. 1453 година са подигнъхъ отъ Едрене войска отъ 200,000 Османцы съ множество тежки тонове и са ухѣти къмъ Цариградъ. Венчкы цариградскы околности, градовѣтъ на Черно и Мраморно-Море са прѣдадохъ на бѣдѣщия завоеватель на Константинополь. Само Силврія съ якытъ си крѣпости са е опрѣла на Турцытъ. Въ петкъ слѣдъ Въскрьсеніе, на 6^{ми} Априлія, Мухамедъ са появи съ войскытъ си прѣдъ Цариградъ и го обсади отъ къмъ сушата. Дванадесетій пѣтъ тѣзъ столица са обсаждаваше отъ Османцытъ; вынжгы тѣ бѣхъ убѣдени че имъ привадлъжн. Пророкътъ имъ го бѣ обѣщаль. Множе-